

Lovas István: A semmire sem jó ellenzék

2015 január 11. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

Még nincs

értékelve

Mérték

Ha egy nullától tízig tartó veszélyskálán a tízes a legsúlyosabb fenyegetés az Orbán-kormányra nézve – amelyet sokan megbuktatnának már a 2018-as választás előtt –, a külső tényezők nyolc-kilenc pontra taksálhatók.

„Liberális az, aki mindkét lábával szilárdan áll a levegőben.”

(Adlai Stevenson egykori demokrata párti szenátor, volt amerikai ENSZ-nagykövet.)

Az első és legfontosabb veszélyforrás az Egyesült Államok, amely jelentős összegekkel támogatott és támogat színes forradalmakat vagy exportálja a „demokráciát”. Céljaira szívesen használja az általa anyagiakkal szintén jól dotált, a fizetői akaratnak megfelelően működő hazai „civilszervezeteket”, a közismert külső forrásokból támogatott sajtóorgánumokat, beleértve a Richard Field-féle Budapest Beacon hírportált is.

Az idő előtti választások kiírását előidéző tényezők rangsorában hatos veszélyességi fokkal maga a kormány szerepel, a választókat erősen irritáló, igen sokszor előkészítetlen, hatástanulmányok nélkül hozott intézkedéseivel. Ettől azonban még a következő választásra 2018 tavaszán kerülne sor. A folyamatos utcai villámcsapdék veszélyességi fokát legfeljebb egy-két pont közé lehet becsülni. Nemcsak témáik, szlogenjeik, de megjelenésük, az általuk keltett összbemutató alapján is. Ugyanis így, együtt nem igazán hatnak tömegekre, néhány olyan esetet kivéve, amikor a kormány valamely különösen rossz intézkedését elkapva – mint az „internetadó” – képesek sok embert az utcára vinni. Szónokaik manírját látva azonban sokan arra gondolhatnak, hogy feltűnés nélkül közéjük állhatna Lukács György filozófus, aki 1919 májusában Poroszlón a magyarországi szovjet tanácsköztársaság vörös hadseregének biztosaként nyolc embert kivégeztetett.

A felsorolt két utolsó veszélytényező eredetjé „becsatornázzható” az elsőként említett legnagyobb – külső, amerikai – veszélyforrásba, amely ezért is érdemli meg a nyolc-kilences becsült értéket.

A mai ellenzék azonban az Orbán-kormány mandátumának kitöltésére nézve semmilyen veszéllyel nem jár.

E cikk arról szól, hogy miért nem, hiszen a demokráciákban éppen az ellenzéki pártok jelentik a legnagyobb veszélyt egy hivatalban lévő kormányra. Hogy ez nálunk nem így van, az a mai magyar politikai élet érdekes és nagy paradoxonjainak egyike.

Kutatóintézeti elemzések, politológusok, a sajtó embereinek nyilatkozatai kimerítő részletességgel foglalkoznak a hazai ellenzék száznál is gyengébbével, igen sok oldalról megvilágítva azt. De kudarcosságuk okainak keresésében mintha hiányozna az a törekvés, hogy a magyarázathoz e vergődő pártocskák helyzetét globális összefüggésben próbálják megvilágítani. Ha ezt tesszük, óhatatlanul arra a következtetésre jutunk, hogy a hazai pártok leginkább azért kilátástalanok, mert a kor szellemétől messze elmaradtak. Úgy, hogy közben szinte zsigeri ellenkezésük gátolja őket abban, hogy erről saját maguknak szintén számot adjanak.

Politikailag és hatalmilag kudarcos életük másik oka – és ezt szintén az a táptalaj okozza, amelyből a gyökereik nincsenek ki -, hogy a legfontosabb kincs, a hatalom megszerzése érdekében sem képesek racionális hajlandóságot mutatni arra, hogy programjaikat a választók tényleges igényeinek megfelelően dolgozzák ki, illetve azokat napi politikai magatartásukban primátusként kezeljék. Azaz azt adják, ami „köll” az általuk amúgy nem szeretett népek.

Nevetségessé téve és a fogalom tisztaságát beszutykolva önmagukat „demokratikusnak” nevez? pártok a rendszerváltás utáni, csaknem két évtizedes sikerüket?l elvakulva nem vették észre, hogy a világ ott- és elhagyta ?ket. Természetesen nem a személyes kapcsolatokról van szó: André Goodfriend és társai hosszú futására az eörsimátványosok, bauertamások, gyurcsányferencek és jelen, múlt vagy jöv?beli alteregóik Schirilla Györgyként számíthatnak.

De az idejétmúlt neoliberalizmust képvisel?, a nemzeti érdekeket a határokon túlmen? érdekekért mindig és boldogan feladó pártképz?dmények és embereik egyfajta, a múzeum pora alól ki sem látszódoó figurákká torzultak. E pártok nem vették észre, hogy reneszánszát éli az, amit?l a leginkább rettegnek. A nemzetek mind er?sebb nacionalizmusa. Az 1,3 milliárd lakosú Indiát vezet? Narendra Modit jórészt lángolóan elkötelezett hindu nacionalizmusa miatt választották meg. Japánt a második világháború óta a legnagyobb nacionalistább vezetés irányítja, s ez az ország rendelkezik a Föld harmadik leger?sebb gazdaságával. E vezetés tagjai a külvilág befüttyöngetéseit?l nem zavartatva zarándokolnak el a legsúlyosabb világháborús b?nöket elkövet?knek örök nyugalmat adó Jaszukuni-szentély pagodába. Hszi Csin-ping kínai elnök pedig országa történelmének legnagyobb nacionalistább vezet?je, akár Putyin orosz elnök.

A nemzetféltés és a nemzeti érdekek mindenek fölé helyezése elsöpr? er?vel tér vissza Európába is, amit jól mutat a radikális pártok gy?zelve, látni lehet ezt a folyamatot, ha szétnézünk a földrész politikai térképén. A brit UKIP-t?l a francia Nemzeti Frontig. Egyel?re éppen Németország kivétel, amelynek népe egyre kevésbé szívesen, de még napi szinten enged a követelésnek, hogy történelme miatt korbácsolja, marcangolja magát. Ellentétben azzal a Belgiummal, amelynek egyetlen álmatlan percet sem okoz tízmillió belga-kongói fekete likvidálása, vagy Franciaország, amelynek elnöke még 2012-ben is visszautasította, hogy a gyarmati id?kben megölt félmillió algériai miatt bocsánatot kérjen. Mindez tökéletesen bizonyítja a Nyugat rasszista berendezkedését, ugyanis az áldozatok „milyensége” között diszkriminálnia saját dogmái vagy „értékei” miatt sem lehetne.

Másrészt a siralmas gazdasági eredményeket mutató európai és f?ként euróövezeti országokban a nép már mindenre vev?, csak a neoliberais dogmákra nem. Ezért gy?zhet majd a Sziriza Görögországban és az ugyancsak radikális, baloldali Podemos Spanyolországban. A mi „demokratikus” ellenzékünk viszont önfeledten játszik a régi kotta megsárgult lapjaiból, és fasisztázik, nácizik reggel, délben és este.

Csak ki kell nyitni tévé- és rádióadóikat, újságjaikat, hogy megismerhessük választótaszító érendjüket. A percenkénti, hét évtizedes múltba kurjongatás, a vele rokon „gy?löletbeszéd”, „rasszizmus”, „antiszemizmus” és „intolerancia” témájának állandó rezegtetése, ugyanakkor egy általuk vágyott véres polgárháborúra történ? jogsért? uszításuk az ideológiai gettó sz?k határán túl csak taszítja azokat, akiket a közbiztonság, a közigazgatás, az igazságszolgáltatás m?ködési hiányosságai, a munkahelyek biztonsága, az üzemanyag ára vagy a lakások melege érdekel.

Jobbról nézve ez így van jól.

Lovas István – magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>
- Minden "lájkk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu]]>

[Tweet](#)

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalátról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell!”

Ajánló